

ע"פ 51482/11/17 - ישראל אמיתי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 51482-11-17 אמיתי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 9789/2015
לפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ
מערער באמצעות עו"ד עדי בן- ישראל אמיתי
כוכב
נגד
משיבה באמצעות המחלקה
המשפטית של ערית ירושלים,
עו"ד מירית דניאל
פסק דין

לפני ערעור על החלטת בית משפט לעניינים מקומיים בירושלים (כבוד השופט פאול שטרק) מיום 7.9.17 בב"ש 9789/2015 (להלן **בית המשפט קמא**), בה נדחתה בקשת המערער להישפט על 186 דוחות חניה שהושתו עליו בהתאם לסעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן **חוק סדר הדין הפלילי**).

רקע

- נגד המערער נרשמו 190 דוחות חניה שהושתו עליו בין השנים 1997-2013.
- ביום 7.12.15 הוטל עיקול על חשבון המערער בגין חוב, נוכח אי תשלום חובות חניה בסכום כולל של 52,846 ₪.
- ביום 15.12.17 הגיש המערער בקשה להפסקת הליכים ולהסרת צו העיקול שהושת על חשבוננו עד לבירור הסופי בהליך. לאחר שהוגשה תגובת המשיבה ביום 7.2.16, בית המשפט קמא עיכב את הליכי הגבייה אשר ננקטו נגד המערער עד למתן החלטה בבקשה, אולם הסתבר בדיעבד כי צו העיקול מומש עוד ביום 3.2.16, וזאת לאחר שבית המשפט לא הכריע בבקשת המערער לעיכוב ביצוע העיקולים טרם הגשת תגובת המשיבה.
- ביום 28.3.16 הגיש המערער בשנית בקשה מפורטת להארכת המועד להגשת הבקשה להישפט. ביום 18.4.16 המשיבה התנגדה לבקשה וביקשה להורות על דחייתה.
- ביום 1.5.16 קבע בית משפט קמא, כי הוא אינו נדרש לדון בשאלת התיישנות הקנסות והעונשים שהוטלו בגינם, לנוכח החלטת בית המשפט העליון ברע"פ 5255/11 **עירית הרצליה נ' אברהם חנוך כרם** והכרעת בית המשפט תתמקד בטענות הצדדים בבקשה להארכת המועד להגשת הבקשה להישפט, ובהתאם לכך נקבע דיון הוכחות בבקשה.
- ביום 26.2.17 התקיים דיון הוכחות בבקשה שבו העידו, מטעם המשיבה, הגב' גילה לדאני (להלן **הגב'**

לדאני (והגב' חנה אליהו) (להלן **הגב' אליהו**). מטעם המבקש, העיד המבקש בעצמו.

החלטת בית המשפט קמא

7. ביום 7.9.17, בית המשפט קמא (כבוד השופט פאול שטרק) דחה את בקשת המערער להישפט בהתאם לסעיף 229 לחסד"פ ביחס ל-186 דוחות וקיבל את בקשתו להישפט ביחס ל-4 דוחות. בית משפט קמא נימק את החלטתו מהטעמים הבאים כדלהלן:

א. בית המשפט קמא קבע, כי המערער ידע באופן וודאי שנרשמו לרכבו 35 דוחות חניה בין השנים 1997-2002 משום שמהראיות בתיק עולה, כי המערער פנה בשנת 2002 למחלקת החניה בעירייה ביחס לחוב בגין אי תשלום הדוחות וביקש צילומים של דוחות אלו. ביום 13.5.02 המערער הגיש בקשה לביטול 35 דוחות חניה במסגרת המועד הקבוע בחוק, אולם חרף החלטת התובע הממונה, לא הוסדר תשלום הדוחות עד היום. כן סבר בית משפט קמא כי, בהתנהלותו של המערער יש משום פגם ערכי לפיו, ברבות השנים ידע המערער אודות החוב בגין 35 הדוחות שנרשמו נגד רכבו, אולם הוא בחר להתעלם מהחוב, מההתראות ומאין ספור דרישות התשלום שנשלחו לכתובתו. בית המשפט קבע, כי היה זה מחובתו לפעול עוד בשנת 2002 ולעשות כל שלא ידו על מנת להסיר את החוב. לפיכך, בית המשפט קמא דחה את בקשתו להישפט בגין 35 הדוחות הנ"ל.

ב. בית המשפט קמא דחה את טענת המערער לפיה הוא לא ראה ולא ידע על דוחות החניה שנרשמו לחובתו, שכן הם לא הונחו על שימשת רכבו ולא נתקבלו בתיבת הדואר שלו. בית המשפט לא קיבל את טענתו זו מאחר שהמערער לא ידע להסביר כיצד קיבל בדואר את ההתראה שנשלחה אליו כדרישה לתשלום חוב בגינה פנה לעירייה לראשונה בשנת 2002, בעוד שאת יתר המסמכים לא קיבל, על אף שמדובר ב-191 דוחות.

ג. בלב המחלוקת עמדה ראייה שהוגשה מטעם המשיבה, שהיא פלט רשימת הודעות תשלום קנס על שם המערער, מהמערכת הממוחשבת של העירייה, אשר הונפק ביום 7.1.16, הכולל 190 דוחות חניה שנשלחו באמצעות העירייה בדואר רשום לכתובת המערער הרשומה במשרד הרישוי, רחוב קויפמן יחזקאל 15 ירושלים מיום 30.12.97. בית משפט קמא החליט לקבל ראייה זו, לאחר שהתרשם מעדויותיהן של שתי נציגות מטעם המשיבה. הראשונה, הגב' לדאני אשר הסבירה את שיטת העבודה, את הדרך בה נרשמים ומוזנים הדוחות אל מחשבי העירייה ועל אופן אבטחת המידע. בית המשפט קמא התרשם מעדות אמינה, קוהרנטית ומהימנה ומשכך עדותה קיבלה את מלוא המשקל הראייתי. השניה, הגב' אליהו אשר הסבירה את התהליך שבו הדוחות הונפקו כפלט. עוד העידה, כי לא ניתן לשנות נתונים קיימים והנתונים בפלט נלקחו ממשרד הרישוי על פי מספר הרכב. עוד הסבירה, כי היסטוריית הנתונים הקיימים במערכת אינה משתנה, אלא אם כן מדובר בהסבת הדוח מחברת השכרת רכב לנהג המשכיר. בעדותה היא תיארה את התהליך ממתן הדוח עד לנקיטת הליכי גבייה. לדבריה, בטרם שליחת הדוח לכתובת המעודכנת במשרד הרישוי, הדוח הראשון מוצמד לשמשת הרכב, על בעל הרכב החובה לשלם את הדוח תוך 90 יום, אם הקנס לא משולם, בודקים מי בעל הרכב ושולחים לו את הדוח, לאחר חצי שנה שולחים מכתב בדואר רשום. אם בעל הרכב לא משלם את הקנס

הדוח הופך להיות חוב שבגיניו נשלחות דרישות תשלום בדואר רשום ולאחר מכן נוקטים בפעולות גביה, כגון, עיקולים. העדה תיארה את נוהל העבודה ונוהל הנפקת הרישומים והדגישה כי לא ניתן לשנות את הנתונים המופיעים בפלט. בית המשפט קמא התרשם מעדה אמינה, אשר העידה באופן עקבי ולא מצא סתירות בעדותה, משכך, עדותה קיבלה את מלוא המשקל הראייתי.

בית המשפט קמא קבע, כי התנאים לקבלת המסמכים כ"רשומה מוסדית" מתקיימים וניתן לסמוך על הרשומה המוסדית שהוגשה לבית המשפט. ראשית, משום שכל הודעות הקנס נשלחו בדואר רשום על פי מענו הרשמי והמעודכן של המערער במשרד הרישוי. שנית, המשיבה הצליחה להוכיח כי במהלך פעילותה היא מתעדת את פרטי הדוחות ואת הפעולות המתבצעות ביחס לכל דוח בסמוך למועד התרחשות העבירה ומזינה אל מחשביה את המידע. שלישית, אופן הזנת הפרטים, יש בו כדי ללמד על אמינות הרשומה המוסדית. בית המשפט קמא הפנה לפסיקה המכירה ברשומות ובפלטי מחשב של העיריות כרשומות מוסדיות המעידות על אמיתות תוכן וזאת בהתבסס על העובדה שהרשומות נערכות במהלך עבודתה התקין של העיריה.

ד. בית המשפט קמא דחה את טענת המערער לפיה נוכח ביעור המסמכים נפגעה יכולתו להוכיח את צדקתו, מאחר שהוראת החוק המתירה את הביעור מסמיכה את העירייה להשתמש ברשומותיה ולהוכיח את טענותיה באמצעות רשומה מוסדית.

ה. אשר לטענות ביחס לחזקת המסירה, בית המשפט קמא קבע כי בהתאם לחזקת המסירה, המסמכים אשר הוגשו מקימים ראיות לנכונות תוכן, לפיהן הדרישות לתשלום הקנסות נשלחו על ידי העיריה במועדים המצוינים ברשימה לכתובת המערער כפי שמעודכנת הן במשרד הרישוי והן במרשם האוכלוסין. המסמכים שהגישה המשיבה הם קבילים ביחס להוכחת עצם שליחת הודעות קנס, כדי להקים את החזקה בגין מסירה כדין לפי תקנה 44א' לתקנות סדר הדין הפלילי. המשיבה שלחה את הודעות תשלום הקנס בדואר רשום לפי הכתובת המעודכנת במשרד הרישוי ומאחר שההודעות הומצאו כדין, רואים את המערער כאילו קיבל את ההודעות והנטל לסתירת החזקה עובר אליו להראות שלא קיבל את הדוחות מסיבות שאינן תלויות בו.

ו. בית משפט קמא קבע, כי המערער לא עמד בנטל זה, שכן הוא לא הביא ראיות אודות נסיבות תנאי מקום מגוריו באותה עת או שאדם אחר קיבל את הדואר ונמנע מליידע אותו. להיפך, הוכח על ידי המשיבה כי המערער הגיב למספר מכתבים אשר נשלחו לכתובתו באמצעות דואר רשום. המערער הודה כי בסופו של דבר, לאחר שבירר בעירייה, ידע על קיום כל הדוחות עקב התראות שקיבל. כמו כן ניהל מו"מ להסדיר את החוב. אולם, רק לאחר נקיטת הליכי גבייה ועיקול שהוטל על חשבון הבנק שלו בשנת 2015, החליט לפעול והגיש בקשה להארכת מועד להגשת בקשה להישפט. משהוכח כי במהלך השנים המערער קיבל דברי דואר לכתובת המעודכנת במשרד הרישוי- הודעה על חידוש רישיון רכב (טסט) וחידוש רישיון נהיגה- לכן ניתן להסתמך על הרישום במשרד הרישוי. כך שתמוהה בעיני בית משפט קמא הטענה כי 190 דוחות חניה לא הגיעו לכתובת המערער כאשר פרטי דואר אחרים שנשלחו מאותו המשרד הגיעו למענו של המערער ועל פיהם פעל מול העירייה. בהקשר זה העיר בית המשפט קמא כי לו היה מדובר בכמות מזערית של דוחות ייתכן שבית המשפט היה שוקל את טענות המערער

כטענות סבירות, אולם מאחר שמדובר בכמות גדולה מאוד של דוחות, הטענה שלא קיבל אף לא דוח אחד אינה סבירה ואין בחומר הראיות חיזוק לגרסה שמסר בבית המשפט.

ז. בית המשפט קמא קיבל את בקשת המערער להישפט בגין ארבעה דוחות שנשלחו לכתובות רחוב רמח"ל 15 פתח תקווה ורחוב רקנטי 345 ירושלים, נוכח אי הצגת ראיות מטעם המשיבה לענין הסבת הדוחות מחברת ההשכרה על שם המערער.

8. מכאן הערעור שלפניי.

טענות הצדדים

9. לטענת ב"כ המערער, שגה בית המשפט קמא בקביעתו כי המערער פנה אל המשיבה ביום 15.3.02 והגיש בקשה לביטול 35 דוחות חניה ומשנענה בשלילה, זנח כביכול את הבקשה והתעלם מהחוב, כאשר לאחר מכן נצברו לו, לטענתה של המשיבה, עוד 155 דוחות חניה נוספים. ב"כ המערער ציין שקביעתו של בית המשפט קמא לא נשענה על מסמך כלשהו, והתעלמה מעדותו של המערער, אשר העיד שאין מדובר בבקשה לביטול דוחות, כי אם בניסיון לברר אודות דרישת התשלום שנשלחה אליו (הודעת תשלום קנס) לתשלום סך של עשרות אלפי שקלים. משהבין כי מדובר בדרישות קנס בגין דוחות החניה, המתין לקבל את כל אותם נתונים ומסמכים שהתבקשו על ידו מהמשיבה על מנת לבדוק תחילה אם דוחות החניה קשורים אליו, וככל שכן, לבדוק ולגבש את טענותיו כנגד אותם דוחות חניה נטענים. לפיכך, כל עוד הוא לא קיבל את המסמכים והנתונים שנתבקשו על ידו, לא ניתן היה לצפות מהמערער לפעול בנושא ולהגיש בקשה מנומקת לביטולם.

10. עוד טען ב"כ המערער, כי שגה בית המשפט קמא בקביעתו שאין הוא מקבל את טענת המערער אשר טען שלא קיבל לידיו את הודעות הקנס, וזאת נוכח קבלת המערער לידיו מכתבים והתראות שנשלחו אליו בשנים שלאחר מכן. לדידו, בית המשפט קמא התעלם מכך שאותם מכתבי התראה נשלחו אל המערער רק בשלב מאוחר יותר, לאחר שנים רבות, מדובר במכתבי התראה ולא בדוחות החניה עצמם וודאי שאין במכתבי ההתראה כדי לרפא את הפגם שנפל בהתנהלותה של המשיבה.

11. ב"כ המערער הוסיף וטען, שעל אף שברשומה המוסדית שהגישה המשיבה מופיעים נתונים כמו מספר הדוח, תאריך העבירה, סעיף העבירה, מקום העבירה, מספר הרכב, כתובת למשלוח ותאריך הודעת תשלום הקנס, אך לדידו, הנתון החשוב והמכריע ביותר לא קיים בו, קרי - נתון באשר לציון מספר דבר הדואר שהיה אמור להישלח למערער. שהרי, בהיעדר ציון של מספר דבר הדואר (המורכב מאותיות באנגלית RR ומספרים) לא יכולה להתקיים שום ראייה ביחס למשלוח הודעת הקנס במועדים הקבועים לכך בדיון (קרי, לא יאוחר משנה מיום מתן דוח החניה הנטען). לשיטתו, חזקה על המשיבה כי אם הייתה מבצעת המצאה כדיון באמצעות דואר רשום ואם הייתה מעבירה עותק מדוח החניה והודעת הקנס לדואר ישראל, היה הדבר מתועד על גבי נספח זה, ומקום בו לא נעשה הדבר, אין מחדל זה עומד לחובתו של המערער, אלא היפוכו של דבר.

בהקשר זה הוסיף וטען, כי מעדותה של גב' לדאני בבית משפט קמא עולה, שקיים מסמך שלא הוצג למערער ולא לבית משפט קמא שמאפשר מעקב אחרי הדואר הרשום שנשלח וכי לדעתה ניתן היה לשלוף נתונים אלה מהמערכת הישנה, כך שהימנעות המשיבה מלהציג מסמך זה אשר יכול היה לשפוך אור על המקרה, יש בה כדי לפעול כנגד המשיבה על פי הכלל המשפטי של הימנעות מהבאת ראיה, ולבטח לבית המשפט קמא, לא היה כל מקום לאמץ

את גרסתה של העדה ולקבוע כי היא מהימנה. הדבר מקבל משנה תוקף לאחר שבמהלך בירורו של תיק זה הודתה המשיבה כי ביצעה מעבר בין מערכות שונות הקיימות אצלה, לעניין הפקת דוחות החניה ושליחתם וכי כתוצאה מכך אירעו תקלות שונות (באג) אצלה במערכת, נתון המעלה ספקות רבים ביחס לאמינות ומהימנות הרשימות שהציגה המשיבה, כך שצודק הוא לתת למערער את האפשרות להישפט בגין דוחות נטענים אלה ולהעלות את טענותיו בפני הערכאה המוסמכת.

12. אשר לנספחים 2-4 אשר מהם למד בית משפט קמא על ידיעתו לכאורה של המערער בדבר הגשת הדוחות כנגדו, טען ב"כ המערער כי, לא ניתן ללמוד מהם דבר לעניין קבלת הדוחות שכן מדובר במכתבי התראה ודרישות תשלום שנשלחו משנת 2012 ואילך. לטענתו, דרישות תשלום אלה אינן יכולות להוות תחליף לחובתה של המשיבה להציג עותק מדוחות החניה וכן אסמכתא המציגה מתי נשלחו דוחות אלו לידי המערער, שכן מקום בו לא נשלחו דוחות אלו כלל אין ולא קיים צידוק שבדין למנוע מהמערער את יומו בבית המשפט להוכיח את טענותיו, לרבות טענת התיישנות העבירה.

13. ב"כ המערער ציין, כי במהלך ניהול התיק התברר כי העתקי דוחות החניה בוערו ולא נמצאו כך שביעורם נעשה בניגוד לכללים ולדין. לא צורפו כל הודעת ביעור, אסמכתא לביעור, אף לא הוצג פרוטוקול ביעור החומר כמתחייב, לא הוצגה כל רשימת מסמכים לביעור ולא הוצגה כל אסמכתא שנשלחה למערער על כוונה לבער את המסמכים או לגנום. ביעור המסמכים פוגע בזכותו של המערער למשפט הוגן ויש בו משום לגרום למערער נזק ראייתי של ממש. כך נמנע מהמערער, וכאשר קיימת מחלוקת בין הצדדים, להוכיח את טענותיו ולנהל משפט צדק בפני הערכאה המוסמכת כך שבית המשפט קמא מן הראוי שהיה מאפשר למערער להישפט על דוחות חניה נטענים אלו או אף לקבוע כי דוחות חניה אלו התיישנו ממילא מקום בו לא הוכח כי נשלחו בתוך שנה אחת לידי המערער.

14. עוד טען ב"כ המערער, כי שגה בית המשפט קמא בקביעתו כי טענת המערער שלא קיבל 190 דוחות בגינם ביקש המערער להישפט, יש בה כדי ליצור חוסר סבירות בגרסתו. לדבריו, לא הכמות קובעת, אלא הראיות קובעות, וכל עוד המשיבה לא הציגה ראיות כי היא אכן שלחה את דוחות החניה למערער באמצעות דואר רשום במועד הקובע בדין, הנטל לא עובר לכתפיו.

15. לסיום, ב"כ המערער טען, כי המשיבה לא הוכיחה כי מסמכי הודעת הקנס נשלחו על ידה לדואר ישראל לצורך המצאתם אל המערער ומשמעות הדברים היא שמעבר לכך שדין הערעור להתקבל, היה על בית המשפט קמא לקבוע כי עבירות אלו התיישנו ממילא ואין מקום להעמיד את המערער לדין על עבירות החניה המיוחסות לו ועל כן יש להשיב לו את הסכומים שנגבו ממנו שלא כדין.

16. בדיון שנערך לפניו, ב"כ המערער הפנה לטענותיו בהודעת הערעור.

17. באותו הדיון, ב"כ המשיבה הפנתה בטיעוניה לסיכומים שהגישה בבית המשפט קמא וסברה כי לא נפל פגם בהחלטת בית המשפט קמא. לדידה, לא סביר כי פרט למספר מצומצם של התראות או דרישות לתשלום חוב, המערער לא קיבל לידיו ולא ראה אף לא אחד מ-190 הדוחות שהושתו עליו. בית משפט קמא קבע ממצאי מהימנות כי עדותו של המערער אינה אמינה וכידוע, בית משפט של ערעור לא מתערב בממצאי מהימנות. בתי משפט בערכאות שונות קיבלו רשומות של העיריה ועיריות אחרות כרשומות מוסדיות שעליהן ניתן לבסס את חזקת המסירה, ובמקרה זה מדובר בפלט דוחות מפורט, שהעדות התייחסו לאופן האיסוף והפקת המידע ובית

המשפט קבע כי עדותן מהימנה.

18. אשר לטענת ביעור המסמכים, ב"כ המשיבה, טענה כי מטרת הוראות חוק הביעור היא לייעל, ליצור סדר ולמנוע אובדן של מסמכים לאחר שנים כה רבות. כך שהטענה שיש צורך בשמירת המסמכים עד שהמערער יפנה אל העיריה על מנת לשלם את חובו, היא טענה לא סבירה אשר חוטאת למטרות החוק.
19. לסיום טענה, כי קבלת הערעור תעודד חייבים להמתין זמן רב לתשלום החוב, מתוך תקווה שתקבל טענתם שלא ידעו כי יש להם חוב, וכך המשיבה לא תוכל להתמודד עם טענותיהם לאחר שהמסמכים בוערו.
20. על יסוד טענות אלה ביקשה המשיבה לדחות את הערעור ולחייב את המערער בהוצאות.
21. ב"כ המערער, בתגובתו לטענות המשיבה, הפנה לפסיקה התומכת בטענתו לפיה פלטי מחשב לא הוכרו כרשומה מוסדית. על הפלט אין ציון או תיעוד כי דוחות החניה נשלחו לכתובתו של המערער ומכתבי התראה אינם תחליף לחובה לשלוח הודעת תשלום קנס. לטענתו דין הערעור להתקבל, לא רק בביטול פסק דינו של בית המשפט קמא, אלא ביקש שבית משפט יבהיר לעירייה שלא יוכל להתקיים דיון, כאשר אין מסמכים וראיות להוכחת טענותיה, כך שהמערער לא יוכל להתגונן.

דין והכרעה

22. לאחר שעיינתי במכלול המסמכים שבתיק בית משפט קמא ובחנתי את החלטתו, ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה שלא נפל כל פגם בהחלטת בית המשפט קמא ועל כן דין הערעור להידחות.
23. כאמור, המחלוקת בענייננו מתמקדת בשאלה האם ניתן לקבל את פלטי מחשב העירייה כ"רשומה מוסדית". ככל שהתשובה לשאלה זו חיובית, יש לקבוע האם די ברשומה זו, על הנתונים המפורטים בה, כדי לקבוע שנשלחו 190 הדוחות האמורים למערער כדין, או לכל היותר האם בעניינינו מתקיימת חזקה לפיה הוא קיבל את הדוחות לידי, ומשכך הנטל עובר לכתפי המערער לסתור את חזקת המסירה.

המסגרת הנורמטיבית

24. העבירות המיוחסות למערער הן עבירות מסוג ברירת קנס כהגדרתן בסעיף 228 לחוק סדר הדין הפלילי. סעיף 225א לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי עבירות קנס מסוג ברירת משפט תתיישנה תוך שנה מיום ביצוען, אלא אם בתקופה זו נמסרה לנאשם הודעת תשלום קנס.
25. סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי משנרשם לחובתו של אדם קנס, רשאי מקבל הקנס לפעול באחת מן הדרכים הבאות: לשלם את הקנס, לבקש את ביטולו בתוך 30 יום מיום קבלת הקנס או לבקש להישפט על העבירה בתוך 90 יום מיום קבלת הקנס. אם לא שולם הקנס, ולא הוגשה בקשה לביטול או בקשה להישפט בתוך המועדים הקבועים לכך כאמור, אזי קובע סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, כי יראו את מושא הקנס כמי שהודה בעבירה, הורשע ודינו נגזר לתשלום קנס בשיעור הנקוב בדוח.

26. בהתאם לסעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי, רשאי נאשם להגיש בקשה להישפט גם לאחר חלוף המועדים הקבועים בסעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי, ובית המשפט רשאי לקיים בעניינו משפט, מנימוקים מיוחדים שירשמו.

דין

27. סעיף 35 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א 1971 (להלן **פקודת הראיות**) קובע, בין היתר, מהו מוסד ומהו רשומה מוסדית. סעיף 36 לפקודת הראיות דן בקבילותה של רשומה מוסדית. לא מצאתי כי נפל פגם בקביעתו של בית המשפט קמא כי על פי לשון החוק, העירייה, בהיותה רשות מקומית, הינה בבחינת "מוסד", ומסמכים היוצאים ממנה ונערכים על ידה במהלך פעילותה הרגילה הם, בבחינת "רשומה מוסדית".

28. ביחס לכוחם הראייתי של פלטי המחשב כראיה למשלוח הודעות קנס, אציין, כי לא נעלמה מעיני העובדה כי הדעות חלוקות, ובית המשפט העליון טרם נדרש להכריעה בשאלה זו גופה.

כך לדוגמא, בעפ"א (מחוזי ת"א) 8329/05 **גל נ' עיריית תל אביב**, [פורסם בנבו] (29.10.06), פלטי מחשב הוכרו כ"רשומה מוסדית", וכן בעפ"א (ת"א) 80019/07 **עו"ד וייס נגד עיריית תל-אביב** (2008) [פורסם בנבו], אולם שם פלטי המחשב הוכרו כרשומה מוסדית נוכח עדויות וראיות נוספות, שהוכח באופן פוזיטיבי דבר משלוח הדוחות. פסק דין זה אושר בבית המשפט העליון ברע"פ 8906/11.

בעפא (מחוזי ת"א) 80201/07 **חגי נ' עיריית תל-אביב** [פורסם בנבו] (29.6.08) חלק מפלטי המחשב הוכרו כרשומה מוסדית, וחלקם לא התקבלו, לאחר שלא צורפו אליהם אישורי רשות דואר המעידים על קבלת הודעות הקנס למשלוח.

מנגד, בעפ"א (מחוזי ת"א) 80059/07 **גנאל נ' עיריית תל אביב** [פורסם בנבו] (11.11.07) לא הוכרו פלטי מחשב אלה כרשומה מוסדית נוכח העובדה שמדובר ברשומה אשר נערכת על ידי רשות מרשויות החקירה ומוגשת בהליך פלילי, על-ידי רשות זו. כן בע"פ (נצ') 38272-04-12 **אשג'אן סח'ניני נ' עיריית טבריה** [פורסם בנבו] (12.11.12) פלטי המחשב לא הוכרו כרשומה מוסדית בשל הצגת מסמך המרכז דברי דואר שנמסרו לרשות הדואר, שאינו עומד בנטל המשיבה להוכיח כי דבר הדואר אכן נשלח בפועל בדואר רשום.

29. על כל פנים אני סבורה, כי יש לבחון כל מקרה לגופו, על פי נסיבותיו ועל פי משקל ומהימנות הראיות שהובאו בקשר לעריכת אותן רשומות.

30. בענייננו, אני סבורה שיש להכיר בפלטי המחשב כאמור כרשומה מוסדית. המשיבה, ככל רשות מקומית, מופקדת על הסדרת ענייני החניה ומשכך מוטלת עליה החובה לרשום ולתעד את האירועים הרלוונטיים במהלך

התנהלותה ובסמוך להתרחשות האירוע הנרשם. המשיבה נהגה כך, וזאת ניתן ללמוד מעדותה המפורטת של גב' לדאני, מנהלת תחום הסבת דוחות ואחריות על שליחת שאילתות והודעות תשלום קנס. העדה פירטה היטב כיצד נערכה אותה רשומה, הסבירה את שיטת העבודה ואת אופן הבטחת המידע. אף הגב' אליהו, העובדת כמורשת חתימה על חובות חניה בעיריית ירושלים הסבירה בעדותה המפורטת את התהליך כולו, ממתן הדוח ועד לנקיטת הליכי הגבייה. בית המשפט קמא התרשם מעדויות קוהרנטיות ומהימנות, ללא קושי במתן תשובות וללא סתירות, ולא מצאתי להתערב בממצאים אלה.

31. אמנם בענייננו אין עמדה בפלט המתארת אם הדוח חזר או לא נדרש, אולם פלט הדוחות מפורט וכולל את הנתונים הנדרשים (מספרים, ערכם הכספי, מספר הרכב הרלוונטי, שם בעל הרכב, מספר תעודת הזהות שלו וכתובת), ובנוסף צורפו פלטי היסטורית מצבים ביחס לדוחות מסוימים המתארים את השתלשלות שליחת הדוחות (נספח 2 ונספח 3).

32. משאלה הם פני הדברים, לא מצאתי להתערב בממצאי המהימנות והעובדות אותם קבע בית משפט קמא וכפועל יוצא בהשלכותיהם, קרי קבלת הרשומה המוסדית, וקביעה כי קמה חזקת מסירה. מכאן, יש לדון בשאלה האם המערער הוכיח שלא קיבל את ההודעות לתשלום קנס מסיבות שאינן תלויות בו.

33. תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי התשל"ד-1974 (להלן **תקנות סדר הדין הפלילי**) קובעת חזקת מסירה, שלפיה הודעת תשלום קנס תיחשב כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימת הנמען על אישור מסירה, וזאת אם חלפו 15 ימים מיום שנשלחה לנמען בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה. כך שחזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א' לתקנות הנ"ל אינה חזקה חלוטה. נושא זה של חזקת המסירה כבר נדון והוכרע בבית המשפט העליון (ר' ברע"פ 106/15 **קריב נ' מדינת ישראל** (20.01.2015)[פורסם בנבו]).

34. בית משפט קמא קבע שחזקת המסירה שבסעיף 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, בדבר המצאה כדין לא נסתרה, שכן לא הוכח כי המערער לא קיבל את ההודעות על הדוחות מסיבות שאינן תלויות בו או עקב הימנעותו מלקבלן, ועל כן חזקה עליו שאכן קיבל הודעות אלו. לא מצאתי כי נפלה טעות בנימוקיו של בית משפט קמא ואין לי אלא לאמץ את האמור בהחלטתו. מלבד טענתו הלקונית של המערער, כי הוא לא קיבל את הודעות תשלום הקנס המקוריות בפועל, לא הוצג על ידו כל הסבר, המניח את הדעת, בכדי להוכיח את טענתו, כי לא קיבל את הדוחות שנשלחו אליו, מסיבות שאינן תלויות בו ואינן תלויות בהימנעותו מלקבלו. המערער לא הכחיש כי הרכבים היו בחזקתו, המערער לא העיד בפני בית משפט קמא על שינויים בכתובתו, או על שיפוצים שנעשו בדירתו אשר גרמו לו עבור לגור במקום אחר, או על נסיבות כאלה ואחרות שמנעו ממנו את היכולת לקבל את הדוחות כאמור לכתובתו המעודכנת במרשם האוכלוסין בקיפמן 15 ירושלים, ואין מחלוקת בין הצדדים כי זוהי כתובתו המעודכנת במרשם האוכלוסין משנת 1997 ולשם מוענו 186 ההודעות לתשלום קנס. למעשה, למעט הכחשה כללית לא ניתנה הכחשה מפורטת ומפורשת לביצוע עבירות החניה באמצעות רכב שבבעלותו. סבורה אני, כי בכך לא מילא המערער את חובתו לספק גרסה שתצדיק ביטולם של 186 דוחות שנשלחו אליו כדין. ההודעות נשלחו למערער בתוך תקופה של כשנה מיום ביצוע העבירות ולפיכך יש לדחות את הטענה כי העבירות והקנס התיישנו.

35. יתרה מזו, בנסיבות העניין, עולה שכבר בשנת 2002 פנה המערער אל המשיבה ביחס לחובו, כן הוא הודה בבית המשפט קמא כי הגיע לעירייה בשנת 2002 וביקש מהם לצלם את הדוחות ואף הודה שקיבל מכתבים מהעירייה (ר' הפניות בית המשפט קמא בפסק דינו). מכאן שידע המערער על הודעות תשלום הקנס. הגשת הבקשה להישפט, רק בעקבות הליכי הגבייה שננקטו בעניינו וההתראות לתשלום שנשלחו, לאחר שנים כה רבות ממועד ביצוע עבירות החניה, ולאחר שטענותיו נדחו על ידי המשיבה, וזאת בשיהוי ניכר, די בהם להצדיק את דחיית בקשתו, על הסף.

36. זאת ועוד, לא מצאתי לשנות ממסקנת בית המשפט קמא כי הכחשתו הגורפת של המערער את קבלת כל 190 הדוחות פועלת לחובתו, שכן ניתן היה אולי לקבל הכחשת קבלתם של מספר דוחות, אך כאשר מוכחשת קבלת כולם, מה שאינו סביר כלל וכלל, כאשר המערער מתגורר בכל אותה עת באותה הכתובת, הרי שיש בכך כדי לפגום מהותית באמינות המערער.

לעניין זה אפנה לדברים שנאמרו ב עפ"א (ת"א) 80019/07 עו"ד וייס יגאל נ' עיריית תל-אביב [פורסם בנבו] (7/4/2008) ויפים לעניינינו:

"המערער לא הראה דבר שיש בו כדי להפריך את החזקה פרט לאמירה סתמית "לא קיבלתי". הוא לא הציג כל בירור בפני רשויות הדואר, לא הצביע על נסיבות שיש בהן כדי לשלול את המסירה כגון: שהייה בחו"ל, שינוי מען והודעה על כך לרשות הדואר ועוד... בנסיבות אלה וכפועל היוצא מהן, אינני רואה מקום מהפך העובדתי להתערב במסקנות בית המשפט קמא".

37. אשר לטענת המערער לכך שביעור המסמכים נעשה בניגוד לדין, לדידי, אין זה סביר, כי בחלוף שנים מאז נשלחו הודעות הקנס, תידרש הרשות המקומית להוכיח, כי הנמען קיבל לידי את הודעת הקנס, וכן תמציא לו את הודעת הקנס גופה, שהרי המערער גרם נזק ראיתי רב, בפנייתו המאוחרת לעירייה, לאחר שמבחינתה הקנסות חלוטים מזה שנים.

38. לא מצאתי לקבל את טענת המערער כי המשיבה נמנעה מלהציג מסמך המאפשר מעקב אחר הדואר הרשום וכך נמנעה מהבאת ראיה שהייתה יכולה לסייע למערער, שכן לדידי הנטל מוטל על כתפיו, לאחר הצגת הרשומה המוסדית.

39. עוד לא מצאתי לקבל את הטענה, כי המעבר בין המערכות לעניין הפקת דוחות החניה ושליחתם, מעלה ספק ביחס למהימנות המסמכים שהציגה המשיבה, וזאת נוכח ממצאי המהימנות שקבע בית משפט קמא בעניין, אשר לא מצאתי להתערב בהם.

40. לאור הנימוקים שפורטו לעיל, אני דוחה את הערעור.

41. מאחר שמדובר בערעור הנסוב גם בשאלה משפטית, שטרם הוכרעה, על ידי בית המשפט העליון, לא מצאתי ליתן צו להוצאות.

המזכירות תשלח את פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, י"ז אדר תשע"ח, 04 מרץ 2018, בהעדר
הצדדים.